

CHƯƠNG 18:

Bác Thăng bảo anh không được yêu em nữa đây Lam Yên!

- Vâng, em biết.
- Nhưng anh vẫn cứ yêu.

Vừa nói Đông Giao vừa lùa tay vào tóc nàng. Gió chiều se lạnh. Lam Yên đến gặp Đông Giao ở đồn điền lúc chàng vừa hết giờ làm việc. Hai người rũ nhau đi dạo trên đồi thông. Lam Yên rất thích nghe hàng thông reo trong gió. Hàng thông rì rào hòa theo những lời tình tự của chàng.

- Không có thể lực nào ngăn cản tình yêu của chúng ta Lam Yên ạ.

Lam Yên tựa đầu vào vai chàng:

- Cám ơn anh đã giúp cho em có thêm sức mạnh và niềm tin. Tình cò em đã nghe cuộc đối thoại giữa bác Thăng với anh, em muốn vào gặp bác ngay nhưng còn ngần ngại.

Đông Giao cắt lời:

- Dù sao thì bác cũng hiểu rõ được tình cảm của chúng ta rồi, em hãy yên tâm Lam Yên ngược nhìn chàng:

- Em không thể yên tâm được. Không biết bác Thăng sẽ làm gì đây.

Đông Giao cười nửa miệng:

- Bác đang bắt anh cưới con gái bác ấy.
- Anh đồng ý đi. Em thấy Phi Bạch có vẻ “mết” anh đây.

Đông Giao dứ dứ ngón tay trước mặt nàng:

- Em đừng có xúi dại anh. Anh không thể chịu nổi con người ngỗ ngược đó đâu. Anh để cho người khác được vinh dự “trùng trị” cô ta.

Lam Yên mỉm cười châm chọc:

- Chứ không phải anh sợ Phi Bạch à?
- Anh không sợ Phi Bạch mà sợ em.
- Sợ em?

Goi.ng Đông Giao thật chậm rãi:

- Sợ em ưng anh Mẫn Phi mà bỏ anh.

Lam Yên siết chặt tay chàng:

- Ôi anh Đông Giao, anh biết là em yêu anh kia mà.

Mắt chàng ngời sáng.

- Anh biết điều đó nhưng anh còn biết em là một người đầy tình nghĩa nữa.

Nàng nghiêng đầu:

- Thì sao?

- Thì em sẽ lưỡng lự giữa bên nghĩa bên tình... - Nếu là anh thì anh sẽ giải quyết thế nào?

- Anh cũng lưỡng lự thế thôi, nhưng anh nghĩ cuối cùng chúng ta sẽ thắng em ạ.

Lam Yên có vẻ lo lắng:

- Em không mấy hy vọng.

- Chúng ta sẽ cầu cứu bác trai.

- Em sợ bác cũng chỉ nghĩ đến anh Mẫn Phi thôi.

Đông Giao chép miệng:

- Nếu anh không đến đây thì mọi việc đã khác rồi.

Lam Yên đáp thành thật:

- Còn em thì cảm ơn anh đã đến đây. Anh đã đem lại cho em sự rung động đầu đời.

- Anh cũng sung sướng vì đã đến làm đê được gặp em. Dù gặp hoàn cảnh thế nào chúng ta cũng vẫn mãi có nhau nghe Lam Yên.

- Vâng!

Hai người đang ngồi tựa bên nhau cùng đeo đuổi ước mơ hạnh phúc. Họ không chú ý đến một bóng người đang đi tới:

Mẫn Phi đứng khựng lại, nét mặt lạnh băng. Chàng ngó Đông Giao chằm chằm:

- Hay nhỉ! Hẹn hò nhau ra tận đây hả?

Mặt Đông Giao đanh lại. Chàng không muốn gây chiến với Mẫn Phi. Lam Yên dịu dàng lên tiếng:

- Kìa anh Mẫn Phi, chúng em... Đông Giao tiếp lời nàng; - Chúng tôi yêu nhau, mong anh hiểu cho điều đó.

Mẫn Phi liếc mắt nhìn Lam Yên rồi gằn giọng bảo Đông Giao:

- Tôi cũng định gặp anh về Lam Yên đây!

Đông Giao im lặng chờ đợi. Mẫn Phi nói rành rọt:

- Anh là kẻ đến sau.

Đông Giao đáp với vẻ tự tin:

- Nhưng Lam Yên yêu tôi.

Mẫn Phi nói đau, đó chính là lý do khiến trái tim chàng vỡ vụn. Chàng thú nhận:

- Tôi không bao giờ nghĩ đến điều đó. Lam Yên đã làm cho lòng tôi tan nát.

Lam Yên ray rứt; - Anh hãy hiểu cho em Đông Giao lên tiếng bênh vực nàng:

- Anh không nên trách Lam Yên. Trong tình yêu không thể có sự ép buộc.

- Tôi biết Giọng Mẫn Phi chùng xuống, ánh mắt chàng buồn vùi vợi. Ngồi trầm ngâm một lúc lâu Mẫn Phi mới chậm rãi nói:

- Dĩ nhiên tôi không trách anh đâu Đông Giao ạ. Cả Lam Yên nữa. Có điều tôi cứ dằn vặt mãi tại sao tôi không làm cho Lam Yên rung động? Còn anh... Mẫn Phi nói chưa hết câu đã vội quay qua Lam Yên; - Em nói đi Lam Yên, anh không để lại ấn tượng gì trong lòng em sao?

Lam Yên thành thật:

- Em rất yêu quý anh!

- Nhưng em không chịu kết hôn với anh Nàng ngập ngừng chưa biết giải thích với chàng thế nào. Mẫn Phi đột ngột hỏi Đông Giao:

- Anh thật lòng yêu Lam Yên phải không? Anh chắc chắn đem hạnh phúc đến cho cô ấy chứ?

Đông Giao mạnh dạn trả lời:

- Anh không phải nghi ngờ tình yêu của tôi!

- Nhưng anh có thật sự đem hạnh phúc đến cho Lam Yên không?

- Tôi chắc chắn điều đó.

Đông Giao đáp với vẻ tự hào. Đôi mắt chàng nhìn Lam Yên âu yếm. Mẫn Phi đã thấy tia nhìn nồng nàn ấy. Chàng trầm tĩnh nói:

- Thế thì anh hãy cưới Lam Yên đi!

Cả Đông Giao và Lam Yên đều há hốc mồm. Đông Giao ấp úng:

- Anh nói sao?

Giọng Mẫn Phi không chút âm sắc:

- Tôi nghĩ anh đã hiểu ý tôi rồi! Tôi rất mong Lam Yên được sung sướng và hạnh phúc.

Lam Yên lặng người trước thái độ của Mẫn Phi. Chàng đã làm cho hai người thật sự bối rối. Nàng những tưởng sẽ đối diện với sự quát tháo của chàng. Nhưng Mẫn Phi vẫn hết sức đằm đằm.

- Tôi không phản đối, hai người yêu nhau thì hãy cưới nhau đi! Tôi không phải là kẻ thích tranh giành chiếm đoạt mặc dù tôi có thể làm được điều đó.

- Anh Mẫn Phi, anh quá tốt!

Mẫn Phi nhếch mép:

- Anh đừng nói thế! Tôi chỉ đòi hỏi sự trọn vẹn thôi mà Lam Yên thì... Lam Yên xúc động:

- Em vẫn yêu quý anh. Mãi mãi anh là người anh tốt trong lòng em Mẫn Phi cắt ngang:

- Tôi không thích điều đó! Ước muốn của tôi không bao giờ thành rồi. Biết sao hơn!

Lam Yên vẫn thấy băn khoăn; - Anh không buồn tui em chứ?

Chàng khoát tay:

- Thôi hai người hãy lo giữ lấy hạnh phúc của mình! Anh Đông Giao có tin chắc là không bao giờ anh làm cho Lam Yên khổ?

Đông Giao khẳng khái đáp:

- Tôi chắc chắn!

Lam Yên yêu anh luôn mong được sống với anh thì tôi không có quyền gì ngăn trở!

Đông Giao thật sự bàng hoàng. Chàng vẫn tưởng sẽ phải đấu tranh gây go để bảo vệ tình yêu nhưng Mẫn Phi đã hy sinh cho chàng. Điều chàng không ngờ. Mẫn Phi thật cao thượng. Và trước sự cao thượng của Mẫn Phi, chàng bỗng thấy ray rứt. Nếu chàng là Mẫn Phi thì chàng sẽ xử sự thế nào đây? Nhìn Mẫn Phi điềm tĩnh thế kia có ai biết trong lòng Mẫn Phi dậy sóng? Đông Giao rất hiểu nói sau của Mẫn Phi nhưng chàng lại rất vụng về khi nói lời cảm thông. May sao Lam Yên đã lên tiếng:

- Cám ơn anh đã thông cảm cho tui em, anh Mẫn Phi!

Mẫn Phi không chú ý đến lời của Lam Yên, chàng nhìn nàng thần thờ:

- Được lấy người mình yêu và yêu mình thật là diễm phúc. Em được cả hai đấy Lam Yên. Còn anh chẳng được gì cả.

Lam Yên an ủi chàng:

- Em cầu mong anh được hạnh phúc!

Giọng chàng ngậm ngùi:

- Làm sao anh được hạnh phúc khi em không yêu anh?

Lam Yên đưa mắt nhìn Đông Giao, cả hai lặng im bật. Mẫn Phi vỗ vai Đông Giao nói như đe dọa:

- Anh sẽ chết với tôi nếu anh làm Lam Yên buồn và khổ!

Đông Giao trầm giọng:

- Anh có vẻ không tin tưởng tình yêu của tôi?

- Bởi vì cả đời tôi, tôi ước mong làm sao đem lại cho niềm vui và sự sung sướng. Tôi nghĩ chỉ mình tôi yêu Lam Yên thôi.

Mẫn Phi rất thành thật, Lam Yên cúi đầu, nghe nhói đau ở đâu đó. Và nàng ngẩng nhìn Mẫn Phi, ở đó nàng tìm thấy cho mình một khoảng bình yên. Chao ôi! Phải chi Mẫn Phi là anh ruột của nàng!

Bất giác Mẫn Phi đứng lên; - Thôi, tôi không hy vọng gì tình yêu của Lam Yên! Anh Đông Giao, anh hãy cố lo liệu!

Mẫn Phi vội vã đi thẳng vào phía rừng thông xa khuất. Lam Yên sững người gọi vói theo:

- Anh Mẫn Phi, anh đi đâu đấy? Về thôi, trời sắp tối rồi.

Đông Giao khẽ bảo; - Hãy để anh ấy đi cho khuây khỏa em ạ!

- Không khéo bác Thăng lại phàn nàn nữa cho coi!

- Mẫn Phi à, sao con không ra phòng khách uống cà phê với ba con?

Bà Thăng mở cửa bước vào phòng Mẫn Phi. Chàng đang ngồi tư lự ngắm bình hoa cúc vàng. Chàng hờ hững đáp lời bà Thăng:

- Con hơi mệt mẹ ạ!

- Con uống cà phê không, mẹ có dặn cô Lựu đem lên đây cho con?

- Vâng!

Bà Thăng ngồi đối diện con trai. Bà chăm chú quan sát chàng:

- Con đang buồn khổ nhưng con cố giấu mẹ. Mẹ biết cả rồi!

Bà dừng lại nhìn Mẫn Phi thăm dò. Chàng vẫn ngồi im bất. Cô Lựu mang khay cà phê lên. Mẫn Phi đỡ lấy, chàng bỏ đường vào ly cà phê sữa cho bà Thăng:

- Mời mẹ uống!

Bà Thăng bung ly hóp một ngụm cà phê với vẻ sáng khoái.

- Thôi con đừng buồn nữa! Mọi việc mẹ đã giải quyết xong cả rồi!

Chàng ngạc nhiên:

- Việc gì mẹ?

- Việc hôn nhân của con chứ việc gì? Mẹ sẽ cưới Lam Yên cho con.

Mẫn Phi trở mắt:

- Mẹ cứ đùa!

Bà Thăng nghiêm mặt:

- Mẹ đâu có đùa, mẹ nói thật đấy, con không tin à?

Mẫn Phi nói se sẽ trong cổ họng; - Mẹ biết là Lam Yên không yêu con mà!
- Mẹ đã khuyên nhủ nó rồi. Lam Yên sẽ yêu con thôi.

Goi.ng chàng yếu xìu; - Sao mẹ lại ép buộc Lam Yên? Tình yêu mà mẹ cứ làm như... Bà Thăng lên cao giọng:

- Lam Yên phải biết con hơn Đông Giao chứ!
- Nhưng Lam Yên yêu Đông Giao chứ không phải yêu con!

Bà vẫn quả quyết; - Nó rất có cảm tình với con, con biết điều đó chứ? Mẹ sẽ cưới Lam Yên cho con. Đó là điều mong ước của mẹ.

Mẫn Phi phản đối:

- Con không cưới Lam Yên, nếu Lam Yên không thật sự yêu con.

Bà Thăng nhăn mặt:

- Mẹ thấy miễn Lam Yên đồng ý là được rồi. Sao con khó tính quá vậy?

Cổ họng Mẫn Phi đắng nghét; - Con không thể cưới người vợ mà đầu óc không thuộc về con.

Bà Thăng lạ lẫm nhìn chàng:

- Con nói mới lạ. Mẹ đã cố công thuyết phục Lam Yên giờ con từ chối.
- Con từ chối vì Lam Yên chỉ nghĩ đến Đông Giao mà thôi!
- Rồi nó sẽ yêu con! Con còn đòi hỏi gì nữa?

Mẫn Phi có vẻ khó chịu:

- Mẹ đừng thuyết phục con mất công. Con không tranh giành tình yêu với Đông Giao đâu. Con để cho Đông Giao cưới Lam Yên.

Bà Thăng sùng người:

- Hả? Con nói... Chàng nhân mạnh:
- Hãy để cho Đông Giao cưới Lam Yên mẹ ạ!

Bà Thăng đã thật sự kinh ngạc. Bà không thể nào hiểu nổi Mẫn Phi, trong khi bà lo lắng cho chàng thì Mẫn Phi làm trái ý bà.

- Mẹ không đồng ý với con đâu. Con đừng làm thế, không việc gì con phải nhường cho Đông Giao. Hãy để cậu ấy cưới Phi Bạch.

- Mẹ đừng sắp đặt như thế! Không tốt đâu Bà Thăng quả quyết:
- Lam Yên phải là dâu của mẹ con à!

Mẫn Phi rất từ tốn; - Mẹ đừng làm Lam Yên khổ!

- Làm vợ con mà khổ hả?
- Khổ vì không được ở cạnh Đông Giao.

Bà Thằng nổi giận:

- Đông Giao! Đông Giao! Sao con lo cho người khác hơn bản thân con vậy?

Mẫn Phi nhìn sang mẹ; - Con muốn lo hạnh phúc cho Lam Yên.

Mắt bà Thằng sáng lên:

- Cưới Lam Yên con sẽ mang hạnh phúc đến cho nó.

- Lam Yên đã không muốn để con làm điều đó, thì thôi mẹ ạ!

- Thôi à? Con chấp nhận thua cuộc sao?

Mẫn Phi cười buồn:

- Không có gì phải hơn thua nhau đâu mẹ. Con đã nói cho Đông Giao và Lam Yên nghe rồi mẹ ạ.

- Con nói gì?

- Con bảo Đông Giao hãy cưới Lam Yên!

Bà Thằng kinh ngạc tột độ:

- Con điên rồi hả? Tại sao để Đông Giao cưới Lam Yên? Thật con với cái, mẹ không thể nào hiểu nổi con!

Mẫn Phi nín lặng không nói gì với mẹ. Đôi mắt vô hồn của chàng nhìn mấy đóa hoa vàng mà tưởng chừng như chùng héo úa. Bà Thằng lắc đầu than vãn. Rồi chợt vô tình nói:

- Con giống y như ba con vậy, bảo Đông Giao cưới Lam Yên.

Chàng hấp tấp hỏi:

- Ba con đồng ý hả mẹ?

Bà Thằng lấp lửng:

- Nhưng mà mẹ không chịu đâu!

- Thế mẹ định làm gì?

- Làm theo ý mẹ. Lam Yên sẽ là vợ con!

Giọng bà Thằng đầy tự tin. Còn Mẫn Phi đầy cay đắng nói:

- Để làm gì khi Lam Yên không có tình yêu với con?

Bà Thằng có vẻ bực dọc:

- Không ai như con cả! Tại sao con không bảo vệ tình yêu? Con buông xuôi hả? Mẹ đã lo lắng và làm mọi việc vì con, còn con thì nhường cho Đông Giao. Con có thừa điều kiện để giữ lấy Lam Yên mà con chối từ. Con làm cho mẹ phát điên lên được.

Nghe mẹ chát vắn một tràng dài, Mẫn Phi ngao ngán thở ra, chàng nghiêm mặt nói với bà Thằng:

- Mẹ cứ để mặc con, đừng lo lắng gì cho con cả!
- Mẹ thương con, mẹ không chịu nổi khi thấy buồn khổ.

Mẫn Phi ngược lên nhìn bà Thằng thật lâu:

- Con sẽ không buồn nữa đâu, mẹ yên tâm!
- Mẹ không yên tâm khi con chưa hạnh phúc!
- Thôi đừng đề cập đến việc này nữa mẹ ạ! Con không muốn mẹ nhọc lòng đau!

Bà Thằng giận dữ:

- Hừ! Chuyện đời con mà con nói thế.